

9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 108 ust. 2 TFUE i art. 6 rozporządzenia (UE) 2015/1589⁽¹⁾ oraz obowiązek dobrej administracji wynikający z art. 41 Karty praw podstawowych. W szczególności w decyzji o wszczęciu postępowania Komisja nie wskazała, że miała wątpliwości co do uzasadnienia „zwolnienia podatkowego w wysokości 75 %” na podstawie przepisów sekcji 371 ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] w celu uniknięcia praktycznych trudności związanych z przeprowadzeniem analizy funkcji decyzyjnych i zarządczych w odniesieniu do działalności w zakresie udzielania pożyczek wewnątrz grupy tak, aby dać zainteresowanym stronom odpowiednią możliwość wypowiedzenia się w tej kwestii; Komisja nie zwróciła się w trakcie postępowania wyjaśniającego do zainteresowanych stron o przedstawienie uwag w tym względzie, a w zaskarżonej decyzji zdecydowała się zignorować takie uwagi, które zostały w rzeczywistości przedstawione przez zainteresowane strony w tym względzie. W konsekwencji zaskarżona decyzja jest nieważna.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uznając, iż opodatkowanie spółki brytyjskiej w odniesieniu do zysków zagranicznych spółek zależnych „w zakresie, w jakim można je przypisać aktywom i działalnościami krajowym” nie stanowi ograniczenia swobody przedsiębiorczości oraz że kwestionowany środek nie jest konieczny do zapewnienia zgodności ze swobodami określonymi w traktacie.

Na poparcie skargi (tytułem żądania ewentualnego) o stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji, skarżąca podnosi następujący zarzut:

11. Zarzut jedenasty dotyczy tego, że nawet gdyby (co jest kwestionowane) kwestionowany środek wiązał się z systemem pomocy państwa, Komisja naruszyła prawo uznając, że odzyskanie pomocy nie narusza podstawowych zasad prawa Unii oraz nakazując odzyskanie pomocy niezależnie od tego, czy zakładanie kontrolowanych spółek zagranicznych i udzielanie przez nie pożyczek spółkom niebędącym rezydentami, które należą do grupy kapitałowej, wiązało się w rzeczywistości z korzystaniem ze swobody przedsiębiorczości lub swobodnego przepływu kapitału. W szczególności w niniejszej sprawie odzyskanie pomocy naruszyłoby przysługującą skarżącej swobodę przedsiębiorczości zgodnie z art. 49 TFUE oraz swobodny przepływ kapitału zgodnie z art. 63 TFUE. W odniesieniu do tego rodzaju naruszenia należy stwierdzić nieważność nakazu odzyskania pomocy, o którym mowa w art. 2 zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016, L 193, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst jednolity) (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2019 r. – William Hill i William Hill Organization/Komisja

(Sprawa T-784/19)

(2020/C 45/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: William Hill plc (Londyn, Zjednoczone Królestwo) i William Hill Organization Ltd (Londyn) (przedstawiciele: C. McDonnell, barrister, B. Goren, solicitor, adwokat M. Peristeraki i K. Desai, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie braku niezgodnej z prawem pomocy państwa, stwierdzenie nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji C(2019) 2526 final z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych (KSZ) w zakresie, w jakim stwierdzono w nim istnienie niezgodnej z prawem pomocy państwa oraz uchylenie ciążącego na Zjednoczonym Królestwie obowiązku odzyskania niezgodnej z prawem pomocy państwa jakoby otrzymanej w tym kontekście przez skarżące (art. 2 i 3 zaskarżonej decyzji);

- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 i 3 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim nakładają one na Zjednoczone Królestwo obowiązek odzyskania od skarżących domniemanej pomocy państwa; oraz
- w każdym wypadku, obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżące w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja błędnie rozumie kontekst, cel i funkcjonowanie brytyjskich przepisów dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych odnoszących się do traktowania zysków finansowych nieprzeznaczonych do obrotu. Wnioski Komisji zawarte w zaskarżonej decyzji opierają się na skumulowanych oczywistych błędach. W szczególności Komisja popełniła oczywiste błędy w rozumieniu całego brytyjskiego systemu podatkowego, w rozumieniu celów systemu dotyczącego kontrolowanych spółek zagranicznych, szczególnego zakresu zwolnienia podatkowego dla finansowania grup oraz definicji umów kwalifikowanej pożyczki.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja błędnie interpretuje zwolnienie podatkowe dla finansowania grup jako zwolnienie podatkowe, a zatem jako korzyść. W odniesieniu do zysków finansowych nieprzeznaczonych do obrotu zwolnienie podatkowe dla finansowania grup stanowi przepis dotyczący opodatkowania i część definicji granic przepisów dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych, a nie korzyść selektywną. Komisja nie przedstawiła żadnej analizy ilościowej wykazującej, że jest to korzyść, a wobec braku przekonujących dowodów na to, że przedmiotowy środek przynosi korzyść, zaskarżona decyzja nie może dalej obowiązywać.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja błędnie zidentyfikowała system odniesienia do celów oceny skutków przepisów dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych oraz błędnie zidentyfikowała przepisy dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych jako zbiór przepisów, który jest odrębny względem całego brytyjskiego systemu opodatkowania osób prawnych. Komisja nie zrozumiała prawidłowo celu przepisów dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych i nie uwzględniła przysługującego Zjednoczonemu Królestwu marginesu swobody uznania.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja dopuściła się oczywistych błędów w analizie pomocy państwa i zastosowała błędne testy przy rozważaniu kwestii porównywalności. Komisja nie uwzględniła różnego poziomu ryzyka związanego z podstawą opodatkowania w Zjednoczonym Królestwie w odniesieniu do pożyczek udzielanych podmiotowi należącemu do grupy, który podlega opodatkowaniu w Zjednoczonym Królestwie oraz pożyczek udzielanych podmiotowi należącemu do grupy, który nie podlega opodatkowaniu w Zjednoczonym Królestwie, i nieracjonalnie uznała, że pożyczki udzielane wewnątrz grupy są porównywalne z pożyczkami udzielanymi przez osoby trzecie.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że nawet przy założeniu, iż kwestionowane przepisy dotyczące KSZ stanowiły *prima facie* pomoc w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, w zaskarżonej decyzji błędnie stwierdzono, że nie ma żadnego uzasadnienia, które można by przyjąć w celu obrony zgodności kwestionowanych przepisów z przepisami Unii w dziedzinie pomocy państwa. Ponadto zaskarżona decyzja jest nieracjonalna i niespójna, ponieważ Komisja słusznie uznała, że rozdział 9 części 9A Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] jest uzasadniony w przypadkach, w których jedynym powodem zastosowania podatku od kontrolowanych spółek zagranicznych zgodnie ze scenariuszem alternatywnym rozdziału 5 wspomnianej części 9A byłby test „kapitału powiązanego w Zjednoczonym Królestwie” z tego względu, że test ten może być nadmiernie trudny do zastosowania w praktyce; aczkolwiek jednocześnie, i nie podając odpowiedniego uzasadnienia, Komisja twierdzi, że przepisy wspomnianego rozdziału 9 nigdy nie znajdują uzasadnienia w przypadkach, w których test funkcji decyzyjnych i zarządczych spowodowałby opodatkowanie kontrolowanych spółek zagranicznych na podstawie wspomnianego rozdziału 5. W rzeczywistości test funkcji decyzyjnych i zarządczych jest zbyt trudny do zastosowania w praktyce, w związku z czym Komisja powinna była uznać przepisy wspomnianego rozdziału 9 za uzasadnione również w kontekście tego testu i w związku z tym powinna była stwierdzić, że nie ma pomocy państwa.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że gdyby zaskarżona decyzja została utrzymana w mocy, wówczas jej wykonanie poprzez odzyskanie od skarżących domniemanej pomocy państwa naruszyłoby podstawowe zasady prawa Unii, w tym swobodę przedsiębiorczości i swobodę świadczenia usług, zważywszy że należące do skarżących KSZ znajdują się w innych państwach członkowskich.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że nakaz odzyskania pomocy wynikający z zaskarżonej decyzji jest bezzasadny i sprzeczny z podstawowymi zasadami Unii.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja nie uzasadniła w wystarczający sposób kluczowych elementów zaskarżonej decyzji takich jak np. wniosek, że przewidziane we wspomnianym rozdziale 5 opodatkowanie kontrolowanych spółek zagranicznych mogłoby się odbywać bez trudności lub nieproporcjonalnego obciążenia przy użyciu testu funkcji decyzyjnych i zarządczych.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza również zasadę dobrej administracji, która wymaga, aby Komisja zapewniła przejrzystość i przewidywalność swoich procedur administracyjnych oraz wydawała decyzje w rozsądnym terminie. Nie jest rozsądny ani czteroletni termin, jakiego Komisja potrzebowała na przyjęcie decyzji o wszczęciu postępowania wyjaśniającego w niniejszej sprawie, ani ponad sześćdziesięcioletni termin, jaki upłynął od dnia wejścia w życie kwestionowanego środka do dnia wydania decyzji niniejszej w sprawie.